

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 11

CUPRINS:

1. Serviciul Mântuirii
2. Apocalipsa lui Isus Hristos
3. Dupa Chipul lui Dumnezeu

SERVICIUL MÂNTUIRII

La vârsta de treizeci de ani Isus și-a început misiunea pentru care a venit pe pământ — acel serviciu care avea să aducă, în cele din urmă, ocazia ca „toate familiile pământului” să se bucure de mântuirea pe care Dumnezeu o promisese (Gen. 28:14). Cu mult interes, luăm aminte la învățăturile Sale care dezvăluie scopul divin centrat în El. Printre acestea sunt revelatoare vorbele Lui către tânărul bogat și discuția ulterioară cu ucenicii bazată pe ceea ce îi spusese tânărului.

Mântuirea promisă

Acest tânăr, un israelit, s-a apropiat de Isus și L-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” (Mat. 19:16) Iată o întrebare ce pătrunde în centrul întregului subiect al mântuirii și a ceea ce include acesta. Acest om dorea să trăiască veșnic. Pentru el, ca și pentru toată omenirea, ideea de a îmbătrâni și în cele din urmă a deceda nu era atrăgătoare. E mult mai bine, desigur, să continui să trăiești. Barbatul a avut un motiv bun să se apropie de Isus cu această întrebare, căci nu vindecase Isus bolnavii, chiar trezindu-i din moarte? Cel care putea înfăptui astfel de minuni, și care de asemenea era un învățător minunat, putea cu siguranță să definească o formulă pentru menținerea tinereții. Sigur că nu putea fi mai greu să menții pe cineva sănătos decât să restabilești pe cel bolnav, de aici întrebarea: „ce bine să fac ca să am viața veșnică?”

Acest bărbat nu avea o concepție greșită despre ceea ce Isus putea să facă pentru el. Când toate marginile pământului vor vedea mântuirea lui Dumnezeu — acea mântuire pe care El a asigurat-o prin Cristos — ei vor dori exact ceea ce acest tânăr a cerut — ei nu vor mai îmbătrâni și nu vor muri.

Acest tânăr fiind evreu, Isus a făcut referire la Lege, care fusese dată poporului prin intermediul lui Moise, Legea care se rezuma în cele Zece Porunci. Făgăduința era că oricine care ținea Poruncile „va trăi prin ele” (Lev. 18:5) Mulți israeliți se străduiau cu credință să trăiască la nivelul cerințelor Legii, însă nici unul nu era în stare s-o facă în mod perfect, de aceea nimeni n-a câștigat viață sub acel aranjament.

A fost un scop înțelept, oricum, de a da israeliților o ocazie să-și păstreze viața prin propriile eforturi, pentru că prin aceasta se dovedea necesitatea unui Răscumpărător din păcat. Tânărul i-a explicat lui Isus că el ținuse Legile din copilărie și apoi a întrebat: „ce-mi mai lipsește?” (Mat. 19:20) El și-a dat seama că ceva lipsea, fiindcă el știa că asemenea celorlalți, mergea spre îmbătrânire, și dacă acea stare de lucruri ar fi continuat, într-o zi avea să moară.

Isus i-a răspuns: „Dacă vrei să fii desăvârșit... du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă” (vs. 21). În predica de pe munte, Isus le-a zis ucenicilor: „Voi fiți deci desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit.” Acest îndemn urmează explicării că Tatăl „care este în ceruri...face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedrepti” (Mat. 5:44-48). A fi perfect precum Dumnezeu este perfect, înseamnă un interes jertfitor pentru toată omenirea, nu doar pentru noi și pentru cei dragi ai noștri. Dacă dorim să fim „perfecti” precum Tatăl nostru Ceresc este perfect, trebuie să facem ce putem pentru a binecuvânta chiar pe vrăjmașii noștri.

Pentru acel tânăr, faptul de a-și da bunurile să hrănească săracii și să devină urmaș al Învățătorului care își dădea viața pentru toată omenirea, era o schimbare prea radicală. El se iubea pe sine prea mult. El dorea să trăiască, însă dorea să trăiască după metoda sa proprie, fără prea multă grijă pentru din jur. Prețul era prea mare, așa că el s-a retras cu tristețe.

Nici referința lui Isus la „bogăția din ceruri” n-a avut o semnificație specială pentru acest tânăr. El nu întrebase cum putea să investească în bogățiile cerești. Cu adevărat, fiind israelit, făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum el le înțelegea, nu făceau referire la viața sau bogăția din cer. El întrebase ce putea să facă pentru a trăi, însă a fost invitat să-și jertfească bogățiile pământești și să moară cu Isus. Acest lucru era prea mult — mai mult decât putea compensa oferta bogăției cerești în mintea acestui tânăr care căuta o cale spre viață veșnică.

Ucenicii uimiți

Ucenicii au auzit discuția dintre Isus și tânărul bogat și relatarea este că ei au fost „uimiți”. Într-o explicație ulterioară Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.” — Mat. 19:23, 24

Când au auzit ucenicii lucrul acesta, în uimirea lor, au întrebat: „Cine atunci poate să fie mântuit?” (vs. 25) Acești ucenici îl acceptaseră pe Isus ca Mesia Cel promis. Ei au crezut că El era Cel trimis de Dumnezeu, Cel prin care „toate marginile pământului” vor „vedea mântuirea Dumnezeului nostru” (Isa. 52:10). Cum putea mântuirea deveni disponibilă tuturor familiilor pământului când condițiile erau atât de grele încât acest tânăr sincer care căuta calea spre viață a fost descurajat și s-a retras? Fără îndoială ei L-au întrebat: „Cine atunci poate să fie mântuit?”

Isus nu le-a dat ucenicilor un răspuns direct la întrebare, ci în mod simplu a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință” (Mat. 19:26). Cu alte cuvinte, Isus a explicat ucenicilor că deși lor li se părea că planul divin de mântuire pentru toate familiile pământului precum a fost făgăduit prin proroci nu putea fi îndeplinit în această direcție în care El stăruia, totuși aceasta era calea lui Dumnezeu, și la El toate lucrurile erau posibile.

Dar acest lucru nu i-a mulțumit pe ucenici, astfel ei L-au întrebat pe Isus în continuare. Vorbind din partea grupului, Petru I-a zis: „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat” — noi ne-am supus condițiilor care le-ai pus tânărului bogat care s-a retras cu tristețe — „ce va fi cu noi?” (vs. 27) Este

evident din întrebare că ucenicii erau nedumeriți de ceea ce Isus i-a zis tânărului referitor la bogăția din ceruri.

Ucenicii, ca și însuși tânărul, nu aveau cunoștință de făgăduințele cerești. El gândea că devenind urmaș al lui Isus, în curând va fi întronat ca împărat al Israelului și că împlinind făgăduințele mesianice împărăția Lui își va extinde sferile de influență până va cuprinde toate popoarele. Ei se așteptau să fie asociați cu El în acea domnie care va fi pe „umărul” Lui. — Isa. 9:6

Acum ei erau încurcați. Isus îi spusese tânărului bogat: „du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă”. Ce a avut El în vedere? Ei se gândeau să primească comori pe pământ — comori regale, împărătești. De aceea ei au cedat totul cu bucurie — afacerile lor, timpul, puterea, totul — și s-au asociat cu Cel care credeau ei că era promisiul Mesia, Cel slăvit care trebuia să stăpânească „de la o mare la alta și de la Fluviu până la marginile pământului.” — Ps. 72:8

Isus le-a făgăduit bogăție în cer, în loc de a-i asigura de glorie acolo și atunci; deci ei au întrebat: „Cine atunci poate să fie mântuit?” Cu alte cuvinte, ei doreau să știe ce avea Isus în vedere prin comoară în cer și dacă speranțele trebuiau sau nu să fie puse la o parte în favoarea acestei viziuni noi.

La această întrebare, Isus le-a dat ucenicilor un răspuns care i-a liniștit, și în același timp aduce în atenția noastră planul măreț de mântuire al lui Dumnezeu pentru urmașii Învățătorului și pentru toată omenirea. El a zis: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la reînnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți sta și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” (Mat. 19:28). Isus dorea ca ucenicii să înțeleagă că așteptările lor referitoare la împărăție nu erau, în principiu, greșite. Va veni timpul când El va sta pe „scaunul de domnie”. El dorea ca ei să știe de asemenea că vor fi înțonați cu El, și că acest lucru va fi „la reînnoirea tuturor lucrurilor.”

Ce a avut Isus în vedere prin reînnoire? Acesta este unul dintre cuvintele folosite în Biblie să descrie scopul măreț al planului de mântuire al lui Dumnezeu. Semnificația reală a cuvântului stă în prefixul „re”. Va fi o reînnoire a acelor lucruri care mai înainte au fost „înnoite”. Biblia utilizează

o mulțime de cuvinte să transmită acest gând general cuprins în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Învierea este unul dintre ele, restabilirea este un altul. Aceste cuvinte de asemenea descriu recuperarea sau restabilirea la condiția dintâi.

Apostolul Petru explică faptul că planul lui Dumnezeu cere restabilirea „tuturor lucrurilor” și declară că aceasta a fost făgăduită de toți sfinții proroci din vechime ai lui Dumnezeu (Fapte 3:19-21). Apostolul Pavel ne asigură că va fi o înviere a morților „a celor drepecți și a celor nedrepecți” (Fapte 24:15) Isus a zis: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte ...vor ieși din ele.” — Ioan 5:28, 29

Una dintre făgăduințele Vechiului Testament de restabilire a rasei umane spune că „cei răscumpărați ai Domnului se vor întoarce... cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul” (Isa. 35:10). Într-o făgăduință referitoare la restabilirea copiilor declarația este că ei „se vor întoarce” din moarte și se vor întoarce „în ținutul lor” adică, pe pământ. — Ier. 31:15-17

Isus a folosit cuvântul reînnoire în armonie cu acest plan divin de a restabili rasa umană la viață pe pământ. De asemenea în armonie cu planul lui Dumnezeu de mântuire precum este relatat în Biblie, a fost că timpul pentru această lucrare este când Cristos se așează pe tronul slavei Sale în decursul timpului de domnie. Prin faptul că îi asigura pe ucenici cu privire la împărăția Sa și despre marele scop al acesteia în planul divin, Isus îi informa că promițând bogății cerești pentru acei care vor suferi și vor muri cu El, El nu trecea cu vederea planul lui Dumnezeu de a binecuvânta „toate familiile pământului” pe pământ.

Prorocul Isaia asociază gândul reînnoirii cu făgăduința lui Dumnezeu că toate marginile pământului vor vedea mântuirea Sa. El descrie suferința și moartea lui Isus ca Răscumpărătorul lumii, spunând că El va fi „șters de pe pământul celor vii.” De aceea prorocul întreabă: „dar cine din generația Lui a crezut?” Apoi adaugă, referitor la Isus: „Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și voia Domnului va prospera în mâna Lui. Va vedea rodul muncii sufl etului Lui și va fi mulțumit.” — Isa. 53:8, 10, 11

Astfel explică Isaia faptul că deși din punct de vedere natural Isus a fost șters de pe pământul celor vii în moarte fără copii, fără nici o generație să-L succedă, totuși va fi o generație ce-L va avea pe Isus ca Cap, pentru că El „va vedea o sămânță de urmași” și va fi mulțumit de „rodul muncii sufl etului Lui” — munca suferinței și morții ca Răscumpărătorul rasei umane. Motivul pentru care va vedea sămânța de urmași este că „voia Domnului va prospera în mâna Lui.”

Care este voia Domnului Iehova? Desigur este cea despre care a spus El în Cuvântul Său, acel plan măreț de mântuire despre care au vorbit toți sfinții proroci din vechime ai lui Dumnezeu. A fost voia Tatălui nostru Ceresc să planifice binecuvântarea tuturor familiilor pământului. I-a făcut mare plăcere în a-i avea pe profeți care au înregistrat atât de multe făgăduințe despre aceste vești bune pentru tot poporul și bucuria Sa va fi deplină când, prin Isus, toate marginile pământului vor vedea mântuirea.

Această mântuire își va avea realizarea în timpul când rasa umană moartă va fi reînnoită prin Isus. În I Corinteni 15:45, Pavel vorbește despre „Omul dintâi, Adam” și „cel din urmă Adam”. Rasa umană a fost generată sau înnoită într-o condiție de moarte de către „Omul dintâi, Adam”, însă va fi reînnoită și i se va da o ocazie să trăiască veșnic de către „cel din urmă Adam”. Și sămânța de urmași a lui Isus va fi rasa umană reînnoită, acei pentru care a suferit moartea pentru ca El să aibă ocazia să le dea viață. Și această lucrare măreață de a da viață omenirii va fi în decursul timpului de reînnoire atunci când Isus va ședea pe tronul slavei Sale.

Două mântuiri

Astfel în mod indirect și în această manieră revelatoare, Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor, „ce va fi cu noi?” Când ei au văzut pe tânărul bogat retrăgându-se pentru că Isus făcuse condițiile uceniei atât de grele, ei se întrebau cum se poate atunci ca toate marginile pământului să vadă vreodată mântuirea lui Dumnezeu. Dar acum li s-a explicat că această mântuire generală a întregii lumi era pentru o perioadă viitoare, Veacul Împărăției, timpul când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale.

În ceea ce privește comoara din cer pe care Isus a promis-o tânărului bogat, s-a explicat a fi marele privilegiu de care se vor bucura urmașii Lui luând parte cu El la domnia glorioasă, și la lucrarea de regenerare a rasei umane;

pentru că ei vor sta „pe douăsprezece scaune de domnie” și vor „judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” Acest lucru era în armonie cu așteptarea ucenicilor că mai întâi împărăția promisă a lui Mesia în care ei sperau să aibă o parte, va începe cu națiunea evreiască — cele douăsprezece seminții ale lui Israel — și se va extinde până când toate popoarele pământului vor veni sub legea sa binefăcătoare și vor primi binecuvântările de mântuire promise.

Speranța de a fi astfel împreună moștenitori cu Isus atunci când El se așează pe tronul slavei, este descrisă de Pavel ca „o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, ne-a fost adevărită de cei care au auzit-o” (Evr. 2:3). Cât de adevărat este că perspectiva glorioasă de comonștenire a fost arătată mai întâi de către Isus. Evident, când El a menționat tânărului bogat de comorile cerești, a fost pentru prima oară când înșiși ucenicii auzeau faptul că Isus avea în vedere ceva diferit decât restabilirea la viață pe pământ sub domnia promisului Mesia.

Numai după ce Spiritul Sfânt a venit peste ucenici la Cincizecime, au înțeles ei clar diferența dintre speranța mântuirii pentru urmașii Învățătorului în acest veac și perspectiva reînnoirii sau restabilirii, învierii pentru lume în general în timpul când Cristos șede pe tronul slavei. Atunci ei au înțeles că pentru acei care doreau să renunțe la toate lucrurile și să-L urmeze pe Isus era o cunună a vieții „păstrată în ceruri” (Apoc. 2:10; I Pet. 1:4). Atunci ei au înțeles clar la ce s-a referit Isus cu o altă ocazie când a spus că la venirea Lui îi va primi la El ca ei să fie cu El (Ioan 14:3). Apostolul Ioan a scris despre acest lucru zicând: „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” — I Ioan 3:2, 3

Astfel vedem că în realitate, în planul măreț al lui Dumnezeu, sunt două mântuiri — o mântuire spirituală sau cerească, pentru urmașii lui Isus în acest Veac Evanghelic; și o mântuire pământească — o restabilire la viață pe pământ pentru toate familiile pământului în decursul Veacului Milenar. Și o parte a răsplății acelora care acum renunță la toate și îl urmează pe Isus în moarte, este acea speranță glorioasă de a participa cu El în lucrarea de reînnoire a rasei umane și de a da tuturor o ocazie să trăiască veșnic pe un pământ făcut perfect.

Pavel a lămurit acest punct și ne-a dat o asigurare atunci când a scris: „Voi toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos...Și dacă

sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței” (Gal. 3:27, 29). Precum am văzut, una dintre asigurările lui Dumnezeu de mântuire pentru toată lumea este făgăduința care a făcut-o lui Avraam că prin sămânța lui vor fi binecuvântate toate popoarele. Există două părți ale acestei făgăduințe. Una este că o sămânță se va dezvolta și cealaltă că prin această sămânță vor veni binecuvântări de viață asupra oamenilor și Pavel explică faptul că dacă am fost „botezați pentru Hristos” facem parte din acea sămânță și suntem „moștenitori potrivit făgăduinței”.

Acesta este un alt mod de a spune că acei care renunță la toate și îl urmează pe Cristos vor avea o parte în slava împărăției și vor participa cu El la distribuirea binecuvântărilor împărăției. A fi botezat cu Isus înseamnă a fi îngropat împreună cu El sau a merge cu El în moarte. Iată ce l-a invitat Isus pe tânăr să facă. Aceasta trebuie să facă toți urmașii adevărați ai lui Isus dacă doresc să trăiască și să împărățească cu El. Condițiile acestei căi „înguste” spre viață sunt privite ca fiind aspre și grele (Mat. 7:14). Doar cu ajutorul divin este posibil ca cineva să facă față acestor cerințe. Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile, Isus i-a asigurat pe ucenici și Domnul a promis să dea poporului Său har în orice vreme de nevoie.

Printre cele mai mari surse de ajutor care le primim de la Domnul sunt făgăduințele glorioase de bucurie viitoare în lucrarea împărăției. Referitor la Isus, care a umblat pe această cale înaintea noastră, Pavel a scris că „pentru bucuria care-I era pusă înainte” El „a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evr. 12:2). Aceeași bucurie este pusă înaintea noastră, pentru a ne da putere în orice vreme de nevoie.

Aceasta este bucuria de a vedea toată omenirea restabilită la viață și împăcare cu Creatorul, când acei răscumpărați cu Isus se întorc din moarte „cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul,” și când „durerea și gemetele vor fugi,” și ea este cea care insuflă vigoare urmașilor Învățătorului să continue cu credință în urmele Lui de jertfire de sine (Isa. 35:10). Această Evanghelie a lui Cristos, aceste vești bune de mântuire prin El, sunt cu adevărat o „putere” în viața fiecărui creștin devotat, „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” — Rom. 1:16

APOCALIPSA LUI ISUS HRISTOS

Ultima carte a Bibliei este deseori numită Apocalipsa, titlul ei fiind în limba greacă. În traducerea engleză King James apare ca „Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul”, ceea ce înseamnă că a fost scrisă de Apostolul Ioan. Totuși chiar în propoziția de deschidere a cărții, Ioan descrie despre ce va fi ea prin cuvintele „Descoperirea lui Isus Hristos.” — cap. 1:1

Apoi apostolul adaugă: „pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și El le-a făcut-o cunoscut prin semne, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan” (cap.1). Expresia grecească aici tradusă „cunoscut prin semne” înseamnă „spus prin semne”. Cu alte cuvinte, lecțiile importante ale acestei cărți de încheiere sunt expuse în limbajul semnelor sau simbolurilor.

Începând cu versetul al patrulea al capitolului de deschidere, Ioan se adresează „către cele șapte biserici care sunt în Asia”. Istoricii bisericii susțin că Ioan era la acel timp privit ca un important îndrumător eclesiastic în aceste Biserici. Totuși, ca și alte scrieri ale altor apostoli, în timp ce sunt adresate în primul rând anumitor „biserici”, sau poate indivizilor, se aplică la Biserică în general de-a lungul întregului Veac Evanghelic; acest lucru este valabil în ce privește cartea Apocalipsei.

Este rezonabil de crezut că cele șapte Biserici din Asia, cărora Ioan le adresează cartea, sunt exponente sau simboluri ale Bisericii de-a lungul celor șapte perioade a dezvoltării sale. Totuși, deși există o anumită stare de lucruri descrisă aplicându-se la fiecare dintre aceste Biserici care nu s-ar aplica la altele, făgăduințele lui Dumnezeu privitoare la grija Sa față de poporul Său și la răsplata lor viitoare dacă vor fi credincioși, ceea ce este caracteristic fiecărei Biserici, se aplică cu siguranță tuturor.

Șapte Biserici din Asia Mică

Cele șapte Biserici din Asia Mică, desemnate ca prim—destinare ale acestui mesaj minunat din Apocalipsa sunt cele din Efes, Smirna, Pergam,

Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. În zilele lui Ioan în fiecare din aceste locuri exista câte o grupare sau adunare, de credincioși; însă providența Domnului a folosit evenimente asociate cu fiecare dintre ele ca bază pentru lecțiile către Biserica întregului Veac Evanghelic.

Precum am remarcat, Ioan prezintă subiectul cărții ca „Apocalipsa [descoperirea] lui Isus Hristos și în capitolul de deschidere se oferă o informație importantă referitoare la Isus a cărui descoperire ne-o prezintă Ioan. El este prezentat ca „martorul credincios, Cel întâi-născut din morți, Domnul împăraților pământului.” — cap. 1:5

Ioan îl citează direct pe Isus, spunând: „Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel care este, Cel care era și Cel care vine, Cel atotputernic” (cap.1:8). Traducătorii versiunii King James au utilizat majuscula „A” pentru cuvântul „atotputernic”, în încercarea de a transmite ideea că Isus, Fiul lui Dumnezeu, este de asemenea și Tatăl. Cu toate acestea, cuvântul atotputernic nu este folosit aici ca un titlu, ci doar descrie faptul constatat de Isus după învierea Sa, atunci când a proclamat: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mat. 28:18). Acest Fiu mult înălțat și slăvit a fost Cel care a murit pentru păcatele lumii și a fost înviat dintre cei morți, Cel care s-a adresat lui Ioan pe insula Patmos. Ioan ne prezintă cadrul precum urmează: „M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur și în mijlocul sfeșnicelor, pe Cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui, ca para focului; picioarele Lui erau ca bronzul strălucitor, arzând într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape multe. În mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele; din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, spunând: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor și Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.” — cap. 1:12-18

În ultimul verset al capitolului, Isus explică că „cele șapte sfeșnice” erau cele șapte Biserici - ici din Asia care simbolizau întreaga Biserică. Cele „șapte stele” care le ținea în mâna Lui cea dreaptă reprezentau, explică El, „îngerii” sau mesagerii, celor șapte Biserici. Astfel, prin acești mesageri Isus a vorbit Bisericii dea lungul Veacului. Făgăduințele Lui către cei învingători din Biserică sunt minunate. Cităm unele din ele: „Celui care va birui îi voi da din

mana ascunsă; și-i voi da o piatră albă și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește.” — cap. 2:17

„Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.” — cap. 2: 26, 27

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel care va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu și Numele Meu cel nou.” — cap. 3:11, 12

„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, Eu voi intra la El, voi cina cu el și el cu Mine. Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie.” — cap. 3:20, 21

Scaunul de domnie

Îndată după aceste mesaje povățuitoare, de prevenire și făgăduință către cele șapte Biserici, Ioan vede ceea ce el identifică ca fiind „un scaun de domnie [în cer]” (cap. 4:2). Aceasta era o descriere profund simbolică a slavei lui Dumnezeu, Tatăl în care „patru făpturi vii”, conform textului grecesc și „douăzeci și patru de bătrâni” ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic.” — cap. 4:4, 8

Capitolul al cincilea ne oferă o prezentare simbolică a lui Isus ca „Mielul” lui Dumnezeu care a fost găsit demn să deschidă o „carte” ținută în mâna dreaptă a Domnului, Iehova, care se găsea pe scaunul de domnie din capitolul precedent. Aceleași „făpturi vii” și aceeași „douăzeci și patru de bătrâni” care slăveau gloria lui Dumnezeu în capitolul precedent aduc laude „Mielului”. Alăturându-se lor cu cântări de laude sunt „îngeri...zeci de mii de zeci de mii și mii de mii” (cap. 5:11). Cântarea lor este: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare!” Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit

zicând: „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!” — cap. 5:12, 13

Pentru a rezuma, capitolul de deschidere al acestei cărți minunate ne prezintă în special pe Cel care este autorul adevărat al cărții, pe Isus. Ni-L prezintă stând în mijlocul sfeșnicilor pe care El le identifică ca cele șapte Biserici sau o singură Biserică completă. În acest simbol îl vedem pe Isus împlinind făgăduința față de ucenici, „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” — Mat. 28:20

Apoi, în capitolele doi și trei, sunt mesajele lui Isus către cele șapte Biserici, care într-o oarecare măsură au caracter progresist, mai întâi făgăduind că va veni în curând și apoi, „Iată, Eu stau la ușă și bat.” Deci această întoarcere personală a Învățătorului este arătată ca fiind diferită de prezența Sa cu Biserica de-a lungul Veacului, precum este simbolizată prin șederea Lui în mijlocul sfeșnicilor.

Capitolele patru și cinci, precum am văzut, îl prezintă mai întâi pe Iehova și apoi pe Isus în slava Lor, Isus fiind Mielul care fusese înjunghiat, prezentat ca Cel găsit vrednic să deschidă cartea din mâna dreaptă a lui Iehova. Simbolul Mielului relevă în mod minunat și puternic demnitatea și onoarea lui Isus de a fi marele executant al planului divin. Aceasta se conținea în carte, pentru că El dorea să-și depună viața ca Răscumpărător al lumii.

„Mileul” și „Fiara”

Începând cu capitolul al șaselea, Cartea Apocalipsei ne oferă o ilustrație combinată de credință și apostazie într-o luptă dintre forțele dreptății și nedreptății. În această luptă mare, Mielul este văzut ca conducând forțele dreptății, în timp ce forțele opuse lui Dumnezeu sunt stăpânite de o „fiară”. Există variații ale acestei „fiare”. Într-o ilustrație ea este identificată cu un „leopard”, și în alta este o făptură de culoare stacojie. Există de asemenea un „chip” al fiarei.

Pentru a înțelege tema generală a scenei zugrăvite în carte este suficient să ne gândim la ea din punctul de vedere al forțelor puternice urmând, pe de o parte, pe Miel, și pe de altă parte, fiara. Mielul este văzut ca rupând cele șapte peceti ale cărții pe care a luat-o din mâna dreaptă a Celui care ședea pe scaunul de domnie. Când a rupt prima pecete a apărut „un cal alb” și „Cel

care stătea pe el avea un arc și i s-a dat o cunună; și a pornit biruitor ca să biruiască.” — cap. 6:2

Când a rupt „a doua pecete” se arată „un cal roșu” și „Cel care stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ” (cap.6:4). Când a rupt „pecetea a treia” se arată „un cal negru” și „Cel care stătea pe el avea în mână un cântar” (cap. 6:5). Când „a patra pecete” este ruptă, apare „un cal gălbui. Cel care stătea pe el se numea Moartea; și Locuința Morților îl urma.” — cap. 6:8

S-au scris multe lucruri despre cei patru călăreți ai Apocalipsei, mult fiind aplicat greșit la luptele dintre popoare și cuceririle ce vor urma. De fapt, Cartea Apocalipsei nu se preocupă de împărățiile și imperiile lumii afară de cazul când au legătură cu afacerile poporului declarat al lui Dumnezeu. Astfel, acești patru cai și călăreții lor sunt simboluri ale activităților și extinderii din rândurile celor care, de-a lungul Veacului, au luat numele lui Cristos ca stindardul lor, începând cu calul cel alb, simbol al purității Bisericii Timpurii. Capitolul al șaselea continuă să relateze ce se întâmplă când „pecețile” sunt rupte (vs. 1). Când se rupe a șasea pecete se face „un mare cutremur de pământ” (vs. 12). Domnul utilizează cutremurul de pământ pentru a ilustra zguduiri și revolte ce noi le numim revoluții. Multe se întâmplă ca rezultat al cutremurului ce se produce când a șasea pecete este ruptă. Versetul al șaptesprezecelea din acest capitol identifică aceste întâmplări ca aparținând zilei celei mari „a mâniei Lui.” Această expresie identifică timpul evenimentelor ca având loc la sfârșitul Veacului. Ziua mâniei sau răzbunării Domnului este arătată de mulți profeți ca o perioadă de timp urmând întoarcerii Domnului nostru, având ca scop înlăturarea „împărăției lumii” care pregătește manifestarea împărăției mesianice. — Apoc. 11:15

O ilustrație remarcabilă ne este prezentată în capitolul al șaptelea. Este încă timpul zilei mâniei Domnului. Au loc mari revolte sociale, însă se descoperă influențele stăpânitoare. „Cele patru vânturi” sunt ținute de către „îngeri” care stau „în cele patru colțuri ale pământului” (vs.1). Este un cadru dramatic. În mod literal, patru vânturi puternice convergând din cele patru puncte cardinale pot crea un vârtej de vânt uriaș ce ar distruge orice în cale sa.

Aceste „vânturi” sunt simbolurile anumitor elemente ale necazului din lume în ziua mâniei lui Dumnezeu, însă ele sunt arătate ca fiind ținute sub

control. Motivul pentru aceasta este că lucrarea lui Dumnezeu în pecetluirea „pe fruntea robilor” trebuie să fie completă (vs. 3). Acest fapt relevă marea importanță pe care o dă Dumnezeu poporului Său în aceste zile de încheiere a ceea ce Pavel descrie ca fiind „acest veac rău.” — Gal. 1:4

În capitol se spune despre acești „robi” ai lui Dumnezeu că sunt în număr de o sută patruzeci și patru de mii, împărțiți în mod simbolic în cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceștia sunt fiii lui Dumnezeu din Veacul Evanghelic. La începutul veacului, aproape toți care s-au calificat pentru această poziție specială în planul lui Dumnezeu erau israeliți. Ioan a scris referitor la Isus: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.” — Ioan 1:11, 12

Însă ei nu au împlinit acest număr predestinat al lui Dumnezeu, de aceea „mai întâi, Dumnezeu Și-a aruncat privirile ca să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său” (Fapte 15:14). Aceștia de asemenea devin fii ai lui Dumnezeu, însă ei intră în acest aranjament prin ceea ce a fost conținut în făgăduințele regale ale lui Israel. Ei sunt ramurile „sălbatică” de măslin care, fiind altoite în făgăduințele avraamice, devin ramuri „naturale”, și în această ilustrație din Apocalipsa sunt arătați ca fiind israeliți spirituali. — Rom. 11:17-29

Ilustrația arată clar că ultimii dintre aceștia sunt chemați din lume prin puterea Evangheliei și „pecetluiți” în „frunțile” lor — adică, li se dă o înțelegere a planului și voii lui Dumnezeu pentru ei — în timpul ultimelor evenimente ale Veacului, după începutul „zilei de răzbunare”. (Luca 21:22). De fapt, se arată că cel mai cumplit necaz de pe pământ va fi reținut până ce se va împlini această lucrare. Este minunat să înțelegem că Domnul folosește forțe atât de mari pentru cei micuți ai Săi. Isus a zis: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăția.” — Luca 12:32

Trâmbițe

Primul verset din capitolul opt arată ruperea celei de-a șaptea sau ultimei pecete. După aceea urmează scena celor „șapte îngeri” și li se dau „șapte trâmbițe” (vs. 2). Acestea nu sunt, desigur, trâmbițe literale. În general, trâmbițele sunt folosite în Biblie pentru a simboliza învățături pe care

Dumnezeu le programează să fie date. Aceasta este imaginea care ne este dată în legătură cu aceste „șapte trâmbițe.”

În ce privește „glasul” sau trâmbița îngerului al șaptelea, Scriptura spune „în zilele când îngerului al șaptelea va suna din trâmbiță se va sfârși taina lui Dumnezeu” (cap. 10:7). În versetele opt și nouă al acestui capitol zece, această taină împlinită a lui Dumnezeu este asemănată cu o „cärticică”, care, atunci când este mâncată, este dulce ca mierea în gură, dar „îți va amări pânțele.” Mulți dintre noi cred că această „cärticică” simbolizează marele Adevăr al planului divin pe care Domnul l-a dezvăluit poporului Său în aceste ultime zile. Acest Adevăr este firește „dulce”, însă când este asimilat și practicat, duce la ostracizare și deseori la persecuție.

O altă desfășurare a evenimentelor este înregistrată în capitolul al unsprezecelea, versetul cincisprezece, „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” Apoi, în versetele șaptesprezece și optsprezece, ni se redă o descriere scurtă a rezultatelor domniei lui Cristos, de la începutul ei și până la sfârșit. Cităm: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai, că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Și neamurile se umpluseră de mânie, dar a venit mânia Ta și timpul ca cei morți să fie judecați și să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei care se tem de Numele Tău, mici și mari, și să distrugi pe acei care distrug pământul!” — Apoc. 11:17, 18

Fiara anticristă

Capitolul al treisprezecelea descrie „fiara” „cu zece coarne și șapte capete” (vs.1). Referitor la această „fiară” este scris: „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat autoritate peste orice seminție, peste orice popor, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți cei care locuiesc pe pământ i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului înjunghiat.” — cap. 13:7, 8

În primul verset din capitolul al paisprezecelea, Mielul este văzut stând „pe Muntele Sion; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” Aceștia sunt acei „pecetluiți” din al șaptelea capitol. Dimpotrivă, acei care vin sub stăpânirea

fiarei sunt arătați ca primind „un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte.” — Apoc. 13:16, 17

Astfel am înfățișat aceste două forțe opuse. De o parte sunt Mielul și acei care sunt cu El; de altă parte, fiara, și acei care au semnul ei pe mâna lor dreaptă sau pe frunte. Ar fi nevoie de o carte pentru a analiza toate simbolurile folosite să descrie lupta ce are loc între aceștia doi — Cristos și Antihrist.

În timp ce evenimentele se desfășoară, ne este prezentat un alt simbol; și anume, o cetate sau mai corect, două cetăți. Una este numită „Babilon” (cap. 17:5, 18) Este o cetate stricată care domnește peste împărății pământului și cu ea au desfrânat împărății pământului (vs. 2). Cealaltă este „cetatea sfântă, Noul Ierusalim, ...coborându-se din cer.” — cap. 21:2

Cetatea Babilon simbolizează biserica apostată. „Desfrânarea” ei a constat în faptul că ea s-a unit cu guvernele civile. Această ligă a fost reprezentată prin fiară atunci când această uniune era un factor dominant în întreaga Europă. Chiar și după aceasta, femeia, biserica falsă, este arătată ca șezând „pe o fiară de culoare stacojie.” — cap. 17:1-18

Conform acestui capitol șaptesprezece, femeia este nimicită de fiară. În acest capitol, fiara care nimicește femeia de asemenea se luptă cu Mielul. Aceasta indică faptul că biserica apostată este distrusă.

Contrar ilustrației prezentate în capitolul al treisprezecelea, în care fiara este arătată ca învingând pe sfinți, acum Mielul învinge fiara și ea se duce „la pierzare” (vs. 8, 11). Capitolele de la șaisprezece până la nouăsprezece dezvăluie minuțios nimicirea totală a tuturor forțelor antihriste de nedreptate, incluzând prostituata, chipul fiarei și profetul mincinos. Începând cu capitolul al douăzecilea se zugrăvește biruința glorioasă a Mielului și a celor care sunt asociați cu El. În capitolul al nouăsprezecelea, acești asociați ai Mielului sunt arătați ca devenind „mireasa” Mielului (cap.21:2), în opoziție cu prostituata cu care au desfrânat împărății pământului.

Orice atac împotriva lui Cristos și a Bisericii Lui adevărate de-a lungul Veacului a fost sprijinit de „șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan,” și în aceste versete de deschidere ale capitolului douăzeci, el este arătat ca

fiind „legat” de către „un înger” care se coboară din cer. Vedem învierea „celor ce li se tăiase capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu,” și „Ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani.” — Apoc. 20:2-4

Însă nu doar acei care împărășesc cu Mielul, ca mireasă a Lui sunt binecuvântați cu această biruință glorioasă a dreptății, fiindcă toți cei morți sunt înviați să fie părtași la binecuvântările împărășiei. Pentru ei au fost deschise alte „cărți” (cap.20:12) — nu acea „cărțică” care este atât de dulce pentru sfinți acum — ci „cărți” care conțin voia lui Dumnezeu pentru oamenii din veacul Împărășiei. Ei sunt judecați după lucrurile scrise în acele cărți; adică, încercarea lor va fi pe baza voii lui Dumnezeu dezvăluită în cărțile deschise. Aceia care trec probele își vor avea numele înscrise în „cartea vieții”, care atunci va fi de asemenea deschisă pentru lume.

„Un cer nou și un pământ nou”

Capitolul douăzeci și unu prezintă o altă ilustrație a aceluiași Veac al Împărășiei. Versetul întâi relatează despre „un cer nou și un pământ nou.” Acestea sunt simboluri ale celor două faze ale împărășiei lui Cristos — spirituală și pământească. „Și marea nu mai era.” „Marea” simbolizează masele neliniștite și nemulțumite de oameni, care se luptă pentru drepturile lor, în special în timpul evenimentelor de la sfârșitul perioadei. O dată cu stabilirea împărășiei lui Cristos ei vor găsi pace și siguranță, astfel nu va mai fi „marea”.

Ioan vede „coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (vs. 2). Nu este nici o greșală în semnificația acestui simbol, deoarece versetele nouă și zece explică acest lucru. Aici ni se spune că „Noul Ierusalim” este „mireasa, soția Mielului,” cu alte cuvinte, acei pe care i-am văzut mai înainte împreună cu Mielul pe Muntele Sion.

Rezultatul glorios al coborârii acestei „cetăți sfinte” este dezvăluit în versetele patru și cinci — nu va mai fi durere, nici moarte; lacrimile vor fi șterse; și toate lucrurile vor fi făcute noi. După cum am învățat din cartea de deschidere a Bibliei, din cauza păcatului, Dumnezeu a condamnat omenirea la moarte și și-a retras favoarea de la ei. Însă atunci, așa cum dezvăluie versetul al treilea, Dumnezeu va locui din nou cu oamenii și prin

aranjamentele împărăției lui Cristos, rasa blestemată de păcat și moarte va deveni poporul Lui și „moartea nu va mai fi.”

Capitolul al douăzeci și doilea prezintă încă o imagine a domniei lui Cristos de o mie de ani. Aici împărăția este simbolizată prin „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.” Din acest „scaun de domnie” iese „un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul.” „În mijlocul străzii ei și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor.” — vs. 1, 2

În capitolele de deschidere ale Bibliei, am văzut că omul a fost izgonit din Eden și o „sabie învăpăiată” păzea drumul spre pomul vieții (Gen. 3:24). Acum, în acest capitol de încheiere, acea sabie este înlăturată și este oferită o invitație de a veni „cine vrea să ia apa vieții fără plată.” — vs. 17

Această invitație este dată mai întâi de către „Duhul și Mireasa”, și apoi toți acei care aud sunt invitați să extindă chemarea. Acest „râu”, desigur, nu este literal. El simbolizează împlinirea acelor făgăduințe minunate ale lui Dumnezeu pe care le-am găsit presărate în întreaga Biblie, făgăduințe de binecuvântare pentru toate familiile pământului.

Aici vedem aceste binecuvântări ca un râu mare cu apă dătătoare de viață, ce iese din „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.” Astfel ni se reamintește că pentru împlinire, făgăduințele lui Dumnezeu de a binecuvânta toate familiile pământului depind de două lucruri — primul, lucrarea de jertfire a Mielului înjunghiat; adică lucrarea de răscumpărare a lui Cristos; și al doilea, autoritatea și puterea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Va fi un guvern ce va guverna oamenii timp de o mie de ani, și acesta va fi mijlocul pentru oferirea vieții veșnice tuturor celor care atunci vor crede și vor asculta.

DUPA CHIPUL LUI DUMNEZEU

“Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; ia creat de sex masculin și de sex feminin.” Geneza 1:27

A înțelege adevărul conținut în acest text reprezintă probabil argumentul cel mai puternic împotriva teoriei evoluției umane. Darviniștii prezintă cu iscusință diferite modalități prin care omul ar fi urcat scara evoluției de-a lungul a milioane de ani, de când susțin ei că ar fi apărut viața pe pământ, începând cu protoplasma. Însă nimeni nu a putut să explice veriga lipsă, trecerea de la maimuță la ființa care constientizează binele și răul și poate să facă diferența între ele. Nici nu au putut să explice setul de împrejurări care au făcut ca o maimuță să ajungă la nivelul gândirii umane.

Dupa chipul lui Dumnezeu

În cercurile înalte, din biserică și din afara ei, conducătorii guvernului de la președinte în jos, aproape toți pretind să creadă că omul a fost creat în chipul lui Dumnezeu. În lumea liberă, această vedere constituie baza demnității doctrinei cu privire la om, și pentru lupta zeloasă de-a meține drepturile individuale ale omului.

Să ne amintim că acest punct de vedere care este învățătura echivocă a Bibliei, nu poate fi armonizată cu teoria darvinistă a evoluției umane. Dacă omul este produsul evoluției, și nu creația directă a lui Dumnezeu, atunci nu există nici o bază în afirmația că omul este chipul lui Dumnezeu. Dacă nu Dumnezeu a creat omul și nu i-a dat legea Sa, atunci nu are nici o lege divină care să-i guverneze compartamentul. Unii ar putea susține, că ceea ce noi presupunem a fi lege împotriva păcatului este doar măsură represivă care în realitate îl ține pe om înapoi de la următorul pas în evoluție.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru înțelegerea că declarațiile clare ale Cuvântului Său exprimă acel Adevăr sacru pe care toți oamenii cu gândire dreaptă îl îmbrățișează și declară. Marea frumusețe și grandoare a învățăturii Bibliei despre acest subiect devine și mai scilpitoare când

observăm maniera detaliată prin care omul se distinge complet de animale. Mai mult, când ajungem să cunoaștem destinul pregătit pentru veșnicie pentru această creatură umană făcut după Propriul chip.

După chipul mintal al Creatorului

Că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, aceasta nu înseamnă după chipul fizic, ci mintal și intelectual. Omul are abilitatea să deosebească binele de rău, este capabil să gândească, să raționeze. Nu poate să gândească la același plan înalt ca și Creatorul Său. Gândirea sa este limitată la o sferă în care a fost creat să trăiască, adică pământește. Adresându- se omului, Dumnezeu a spus: “Cât sunt cerurile de sus față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55:9) Dar omul poate gândi rațional cu Dumnezeu în ce privește relația sa cu Creatorul. Dumnezeu ne invită la aceasta, spunând: “Veniți acum să gândim ... de vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” Is.1:18

Capacitatea omului de-a gândi, de-a raționa căile și problemele vieții, spre deosebire de faptul de-a fi ghidat de instincte ca și animalele, se manifestă în multe feluri. Vedem aceasta chiar de la începutul experienței umane. Când primii noștri părinți au neascultat, imediat au avut un sentiment de vinovăție, și le-a fost teamă. (Gen.3:7-10) Apoi, au luat frunze. Animalele din grădina nu s-ar fi gândit să se acopere cu frunze. Dumnezeu s-a îngrijit de animale să fie acoperite, dar omul a fost lăsat să își procupe îmbrăcăminte singur.

După chipul moral

Vinovăția exprimată de Adam și Eva care i-a determinat să se îmbrace, a arătat că omul a fost creat după chipul moral al lui Dumnezeu. O problemă esențială la evoluționiști este căutarea verigii lipsă, sau puntea care leagă lumea animală de om. Animalele nu pot să gândească binele sau răul sau să știe diferența dintre cele două. Nici nu pot să raționeze la nivelul uman.

Omul a început de timpuriu să folosească unelte, ceea ce animalele inferioare nu pot să facă. Maimuțele se știe că pot să ia un băț cu care să deschidă o ușă. Elefanții folosesc o botă ca ajungă în părțile inaccesibile ale

corpului. Dar nici un animal nu a putut vreodată să fabrice o unealtă. Din nou, se vede omul este net deosebit chiar și de cele mai înalte feluri de animale.

Omul, un făuritor de unelte

Descoperirile arheologice relevă faptul că omul cel mai timpuriu de care se știe, fabrica și folosea unelte. Astăzi, această diferență dintre om, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu și animale este mai izbitoare decât oricând. Gândiți-vă la toată gama de instrumente și unelte care se folosesc azi, și unele și mai grozave pe cale de-a fi produse. În mijloacele de călătorie, comunicare și manufactură, asistăm azi la miracole.

Mai devreme, am văzut o distincție netă între puterea și înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu și limitele omului. Aceasta este pentru a sublinia faptul că cu toată lauda de înțelepciune a omului, el e doar la începutul înțelegerii lucrărilor de creație a lui Dumnezeu. În legătură cu aceasta ni se amintește de o afirmație ce a făcut-o unul din cei mai scipitori oameni din toate timpurile, Sir Isaac Newton. După multă experiență, Newton a scris: “Nu știu ce apar lumii, dar mie îmi par ca un băiețel care se joacă pe țărm și care se bucură când din când găsește o pietricică sau scoică mai neobișnuită, în timp ce oceanul adevărului zace nedescoperit înaintea mea.”

Probabil cei mai mari oameni de știință simt la fel ca și Newton în privința descoperirilor lor. Totuși, când avem în vedere capacitatea omului de-a gândi, de-a proiecta, de-a inventa, recunoaștem faptul că el a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu este un Creator, și omul este înzestrat cu dorința de-a crea, și prin utilizarea materialelor deja create de Dumnezeu, poate produce lucruri minunate.

Uneori, auzim comentariul care se face despre o persoană că are “mintă creativă”. Totuși, suntem înclinați să limităm cuvântul a crea la lucrările Creatorului. Tot ceea ce poate face omul este să folosească materialele puse la dispoziție de Creator și să facă obiecte. Fiindcă a fost creat după chipul lui Dumnezeu, ce lucruri minunate poate face! Să ne amintim că metalele, gazele, țiței, electricitatea, lemnul și orice altceva utilizează omul în a produce obiectele pe care le inventează, au fost toate furnizate de Dumnezeu. Faptul că omul, chiar într-un fel limitat, poate utiliza materialele

furnizate de Creator este una din dovezile că a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Omul și muzica

Cineva a scris că maimuțele nu au muzică în sufl et, și astfel ni se amintește de un decalaj între omu și cea mai înaltă specie de animale. Muzica este armonia sunetului, și pe pământ se pare, doar urechea umană poate discerne diferența dintre armonie și dezacord. Dintr-un anumit punct de vedere, câinele are un simț mai dezvoltat al auzului decât omul. Undele sonore se măsoară prin lunigimi de undă, cu cât este mai ascuțită unda, cu atât mai multe lunigimi de undă și urechea unui câine percepe aproape treizeci de mii de cercuri. Datorita acestui fapt, s-au putut face anumite fl uiere care produc sunete care nu pot fi auzite de oameni, dar pe care câinii le percep și-i fac să alerge la stăpânul lor.

Dar oricât de dezvoltat ar fi auzul unui câine, el nu poate discerne diferența între armonie și dezacord. Dar omul, creat după chipul lui Dumnezeu își afl ă una din cele mai mari plăceri în muzică. Într-o minunată făgăduință către poporul credincios al Domnului, profetul Țefania a scris: "Domnul Dumnezeuul Tău se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine, va cânta." (Țefania 3:17) Din aceasta afl ăm că Dumnezeu își exprimă bucuria și dragostea prin cântec. Fiindcă omul fost creat după chipul lui Dumnezeu, el de asemenea se bucură să-și exprime încântarea prin intermediul armoniei muzicii.

De multe ori în Biblie se face referire la bucuria pe care o trăiește omul când cântă laude lui Dumnezeu, Creatorul Său. Și aceasta este o altă falie care desparte omul de animale - el caută din instinct să se închine unei puteri mai înalte. Datorită căderii omului în păcat și egoism, calitatea sa de-a se închina, în cazul multora s-a distorsionat, s-a deteriorat pe baza superstiției prin care Dumnezeu este văzut aproape ca un demon. În alții, dispoziția de-a venera, de-a se închina s-a șters aproape complet.

Dar chiar și acum, după mai bine de șase mii de ani, marea majoritate arasei umane posedă încă, în diferite grade, dorința de-a se închina. Milioane se închină la idoli. Alții, se închină la mai mulți dumnezei. Doar puțini au încredere în Biblie și acceptă învățăturile ei ca fiind revelația Singurului Dumnezeu Adevărat, Creatorul cerului și a pământului. O examinare

continuă a Cuvântului Său descoperă că El este un Dumnezeu a dreptății, înțelepciunii, iubirii și puterii, un Dumnezeu în care ne găsim plăcerea să ne încredem și pe care suntem fericiți să-l slujim. Citim: "Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogățiile lui. Ci cel care se laudă, să se laude că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea Îmi găsesc plăcerea, zice Domnul." Ieremia 9:23, 24.